

Rémiásné Horváth Ildikó

Szeretni a fiatalokat...

Zűrzavaros világban élünk. Devalválódtak az igazi értékek és hamisak jöttek helyükbe. Meg vagyunk zavarva, és elvesztettük a lelki békénket. Mindez sajnos nem sötéten látás, hanem valóság. Mindez legjobban a 30-40 éves korosztályt és a fiatalokat sújtja.

A családok szerepe megváltozott, már nem az a meleg fészek, ahova mindig jó hazamenni, ahol el lehet bújni, ahol megvigasztalnak és szeretnek. Legtöbbször kemény harcok színhelye, és vagy a szegénység vagy a túlzott anyagi javak teszik még torzabbá. A fogyasztói társadalom egyre jobban ösztönöz arra, hogy elégítsem ki a vágyaimat, szinte nem törődve senkivel, mert – ahogy a reklám mondja – „megérdemlem.”

Sajnos nem tudunk ma olyan egységes és átfogó megoldást adni, amit az egyén elfogadna. Mindenbe hamarabb kapaszkodunk, mint az Igazságba. Hamarabb elhisszük, hogy valaki más megoldja helyettünk az életünket, vagy azt, hogy elég, ha a saját kezünkbe vesszük és önmegváltók leszünk, mint azt, hogy körül kellene nézni, hogyan boldogultak elődeink, hogyan élnek ma azok, akik belső békével és boldogsággal tudnak másokat segíteni.

A fiataloknak soha nem volt ennyire szüksége az őszinte szóra, a tanácsokra, a beszélgetésekre, a hitre, mint most.

Sérülnek már kisgyermek korban, mert nem tapasztalják meg a családi szeretetet. Sérülnek a gyermekintézményekben, mert sokan vannak, és sokszor fáradt emberekre vannak bízva, akik szintén egyéni gondokkal küzdenek.

Sérülnek azért is, mert kisgyermek koruk legszebb éveit nem az édesanyjukkal, hanem idegennel töltik.

Sérülnek az iskolában, ahol teljesítmény centrikus az élet, és nincs vagy nagyon kevés helyen van mód az egyén kibontakoztatására, a tehetség megkeresésére és ápolására.

Tehetséggondozáson ma szinte kizárólag csak reál vagy humán – ritka esetben művészeti – tárgyakban való elmélyítést értünk, nem pedig a gyermekek lelkének, kreativitásának, érzelmi életének felszabadítását.

A rengeteg tananyag, a verseny a továbbtanulásért szintén nem teszi lehetővé, hogy a tanár, a szülő és a gyermek együtt fedezze fel, hogy miben a legtehetségesebb, mi az, amit szívesen csinál, amihez tehetsége van, amivel másokat tud szolgálni.

Korunkban a gyermekvárás teher – az anya terhes és nem áldott.

A napi elfoglaltság munka, rohanás és nem hivatás.

A gyermeket nevelik, eltartják, és nem önmagáért szeretik, hanem azért, mert esetleg jól-rosszul megfelel elvárásoknak.

Mire a kamaszkorba ér, a felmerülő új problémák már egy sérülésekkel teli személyiséget terhelnek, és nincs a megoldásokra, a kezelésekre minta, módszer, tanács.

Marad mindaz, amit a környezet, a tv, a barátok csinálnak. „Mindent megold” az alkohol, a drog, a deviancia, a bűnözés.

Minden fiatal szeretne kitűnni kortársai közül, és mivel erre nincs természetes lehetősége, megpróbál magának keresni olyan pontokat, ahol ezt megteheti.

A tanárok, a szülők tele vannak panasszal, és még jobban elmélyítik a gyermek bizonytalanságát.

Mi a megoldás?

Nem tudok jobbat, mint a hitet. Nem a vakhitet, a hiedelmet, az örökölt szokásokat, hanem azt a személyes hitet, amit meg kell tanulnunk újra felfedezni, megélni és továbbadni.

Mert mit jelent az Istennel való kapcsolatot?

- Először rájön az ember, hogy Isten létezik.
- Aztán találkozik Vele, és bizonyosság lesz mindaz, ami eddig bizonytalan volt.
- Találkozhatunk az elfogadó, a feltétel nélküli SZERETETTEL. Ez máshol nem adatik meg.
- Ez a Szeretet szabaddá tesz, mentesít a görcsöktől, a másoknak megfelelés állandó kísértésétől, és olyan erőket hoz elő bennünk, melyekkel embertársaink sokkal jobban elfogadnak és befogadnak, mint amikor magunknak próbáltunk „személyiséget” faragni.
- A Szeretet belső békét ad, ami nem teszi problémamentessé és könnyűvé az életünket, de tud megoldást, és értelmet ad minden rossznak.
- A belső békét aztán tovább lehet adni, ugyanúgy, mint azt a bölcsességet, amit vele kaphatunk.

És hogy ez nehéz? Igen az, de csak az elindulás, az elhatározás.

Konkrét tapasztalataim vannak arról, hogy fiatalokat tömegesen lehet „megszelídíteni”, más utat mutatni nekik, és egy idő után már egymást tudják hordozni, kísérni és segíteni.

Mindennek az első elindítója a személyes szeretet.

Iskolában, ahol a tanár rendszeresen találkozik a diákokkal, rengeteg lehetőség van arra, hogy kifejezze, mennyire szereti őket, nem a bűneiket, a helytelen magatartásukat, hanem a sebzett, bűnös, de egyedi és megismételhetetlen lényüket.

Alkalmat kell találni arra, hogy nem iskolai körülmények között, szabadon együtt lehessenek, és beszélhessenek.

Konkrét példában tudom elmondani, mit is értek mindezen.

Iskolánkban nagyon sok olyan gyermek van, akik nem élnek teljes családban, ahol a szülők a napi megélhetési hajsza után már nem tudnak gyermekükkel törődni, beszélgetni, meghallgatni. Sokan nagyon szegények is, és rengeteg a veszélyeztetett. Mindez annak ellenére fordul elő, hogy átlagos középiskola a mienk.

Évekig egyre nehezebb volt a rendszabályozásuk, egymással és a tanárokkal kegyetlenkedtek, nem voltak céljaik, és durvák, kiégettek voltak.

Kilenc évvel ezelőtt kezdődött valami. Hétvégi tábort szerveztünk, melyre a problémásokat vittük el, és sokkal kevesebb kiegyensúlyozott családból jövő fiatal. Személyiségfejlesztő tréningnek hirdettük meg, és az is volt. Ugyanakkor meghívott előadóként leszokott alkoholista és szerzetes is a vendégünk volt. Provokáló jelenlétük mindenkit megszólaltatott, és kimondhatta ellenérzéseit. A tábor lakói viszont megismerték egymást, és rájöttek, hogy együtt lenni nagyon jó. Nem volt szabad program, mindent együtt csináltunk, főztünk mosogattunk, kirándultunk, játszottunk és énekeltünk. És éjszakába nyúlóan beszélgettünk. Kevés felnőtt (tanár) volt jelen, és csak olyanok, akik képesek voltak elfogadni a fiatalok eltérő véleményét, lázadását, és tudták, hogy hova kell őket elvezetni.

Pár év elteltével a rendszeres táborokban kialakult egy olyan mag, akik a gyógyulás útjára léptek, megtanulták magukat kezelni, észrevették, hogy megváltozott az életük és mindezt tovább akarták adni másoknak.

Ők azok, akik a környezetükben – az iskolában – figyelő szemmel járnak, észreveszik, hogy ki van válsághelyzetben, elküldik őket a segítőkhez, és meghívják a következő táborba. Aki eljön, arra személyesen figyelnek, beszélgetnek vele, és szükség esetén javasolják, hogy a jelenlevő segítőkhez forduljanak.

Már ott tartunk, hogy nyíltan beszélünk arról, hogy ez a tábor, az ottani „feeling” nem lenne, ha a szervezők és a segítők nem élő hitű emberek lennének, és csak ez az egy módja van annak, hogy a sebek begyógyuljanak, meg tudjunk másoknak bocsátani, az életek megváltozzanak, és igazi barátokra találjunk.

Hogyan is történik mindez?

A tábor előtt és alatt szerzetes- és imaközösségek „hordozzák imában” a leendő táborlakókat és a segítőköt. Maguk a segítők és szervezők is imacsoport tagok.

A tábor kezdetén mindenkit arra ösztönzünk, hogy legyen szabad a szeretetre, és nem kell nagy tetteken törni a fejét, egyszerűen csak legyen jelen, legyen kéznél, és mutassa ki, mondja ki az érzéseit, szeretetét.

A napokat, órákat, perceket meghatározza ez az egyszerűség, ugyanakkor kezdetől fogva gondoskodni kell arról, hogy az okos gondolatok meghallgatása és kimondása mellett legyen felszabadító játék, vetélkedő, ahol mindenki szerepet kap. Kibontakozhat a kreativitás, a zenei érzék, az utánzás képessége vagy a fizikai ügyesség. Amikor már tudunk egymásról, merünk egymáshoz szólni, egymásra nézni, akkor jön a téma. Olyan dolgokról szól egy-egy tábor, amik a fiatalokat érdeklik. Kommunikáció, személyiség, a férfivá, ill. nővé válás útja és útvesztői, szerelem, szexualitás, házasság, barátság, szenvedélybetegségek...

Minden alkalommal csak egy dolgot járunk körbe. Az előadások után feladatot kapnak, melyet egyénileg oldanak meg, elgondolkoznak a saját életükről. Aki akarja, el is mondhatja a többiek előtt, de ez nem kötelező. A közösen készített ebédek, vacsorák, a közös mosogatás és asztaldíszítés után az este a zenéé. Visszatérő dalaink vannak, és minden alkalommal tanulunk egy újat, amelyik összefügg a választott témával. Ezek vagy népszerű slágerek, vagy Continental Singers számok. A közös éneklés után esti mese következik – felnőtteknek való történet felolvasása. Ez érzelmeket indít el mindannyiunkban. Az éjszakák a beszélgetéseké. Kisebb-nagyobb csoportokban, kettesével, ki hogyan igényli.

A három nap végén mindenki levelet ír mindenkinek, alapfeltétel, hogy csak jóval lehet kezdeni, de meg lehet írni a rosszat is, ha láttam a másokban. A levelekben teljesen személyesek lehetünk, és senki sem élhet vele vissza. Ezek a levelek mindenkinek nagy kincset jelentenek, és évente többször elolvassuk őket.

A tábor eredménye, hogy utána az iskolában a kollégák számára egyértelmű, hogy ki volt ott, mert azok a gyerekek „lebegnek”, boldogok, mosolyognak, és állandóan keresik egymást, segítenek egymásnak, „közös titkaik” vannak. Ez utóbbiakat megosztják az itthon maradottakkal is – csalogatva őket a legközelebbi táborba.

Nekünk, szervezőknek a legnagyobb öröm, mikor látjuk, hogy egy-egy fiatal gyökeresen megváltozik, a veszélyeztetettből „gyerekmentő” lesz, és ez a legnagyobb tapasztalat a többiek számára is. Elmondhatatlan az a szeretet, amit az ember kap és adhat, félelmek, görcsök, gátlások nélkül.

Míndez nem a mi érdemünk, hanem a szabadító, gyógyító és éltető Szereteté!

Ady Endre Gimnázium, Nagyvárad